

Mossegar i "remossegar"

Un relat de: [llacuna](#)

Serà que m'agrada mossegar i "remossegar" l'os? Serà que m'agrada posar-me en el lloc de l'estudiant atenta, de la dona atenta, de la dona que admira fins i tot a un desconegut, amb qui no s'ha creuat, ni deu missatges? Emulant a Carner que es va casar arran d'un idili ocular? I és clar, quin gran dret i privilegi: mirar i tenir, tan fàcil per als ducs del món patriarcal. I com aquests emmirallaments tenen també un nom: "desgràcia social dissenyada per a dones i altres espècimens".

Serà que el desig m'ofega i el deixo que ho faci?

Serà que estic avorrida i qui ho està: el gat pentina, com si no fos que ella ja ho fa prou bé, la gateta. Serà que anava per a historiadora de l'art i m'agraden les imatges dels Apol•los i altres Déus?

Fins aquí el que serà, però el que "és" sembla ser ben diferent. És que cal admetre la realitat, que cal desenvolupar la capacitat de mirar els altres com a éssers lliures fins a la infinitud. I que jo també em veig beneficiada per això, jo també sóc lliure i ho seré fins aquest grau.

Sé que de tot plegat també hi ha la consigna social de: paraula d'home per segellar qualsevol cosa viable de ser dita. Consigna que trencó, esmicolo, i faig pols.

I sé que hi ha un polsim d'egocentrisme, de pensar que això no només em passa a mi, però em passa a mi, com una gran veritat, i quasi seria com dir que només em passa a mi.

Ja puc anar pel món dient: sabeu tinc un gran problema? Que la nena plora i no me l'escolto. Bé, m'escoltaré els plors i em donaré una flor i unes paraules dolces i seuré en un banc a l'ombra fins que repregui el camí, sempre endavant! Si vull recordar que el patiment existeix ja sé on trobar-lo, millor això que l'estúpida il•lusió. Ho escriuré i ho reescriuré.